

Ferdinando Frega – Nando the Scribe

THE AMERICAN EGGS

Gillettenarrative.com

GILLETTE VÀ NHỮNG QUẢ TRỨNG MỸ

GILLETTE TRAILER 16 — NANDO NGƯỜI CHÉP CHUYỆN

Máy bay vừa hạ cánh. Vợ và con gái tôi vừa ngỡ ngàng vừa ngờ vực: một khởi đầu mới đã hóa thành bấp bênh, và nghe ngẩn ầy người nói một thứ tiếng khác là điều hoàn toàn mới lạ với hai mẹ con.

Sân bay JFK, New York, đang chào đón chúng tôi. Với tôi, đó là trở về nhà — về mảnh đất của mình — nơi từng là lời hứa về căn cước, nay đã thành một cuộc chinh phục và một viễn cảnh mới.

Nói cho gọn: 61 năm trước, lúc con Cò lẽ ra phải thả tôi xuống New York, nó bị một gã điều hâu xứ Calabria làm cho lóa mắt, mê mẩn, và quyết định bỏ tôi lại trên sườn dãy Aspromonte. Nhưng đó là chuyện khác.

Chúng tôi lấy hành lý rồi lên một chiếc taxi vàng. Tài xế hỏi đi đâu, tôi đưa địa chỉ. Rồi ông hỏi chúng tôi từ đâu tới và gốc gác tôi ở đâu.

Tôi đáp: “Queens, NY.”

Suốt chuyến đi, im lặng hoàn toàn. Đến nơi, tôi hỏi tiền xe: “Quẹt thẻ thì 22 USD; trả tiền mặt thì 14 USD.”

Tôi nhìn ông với vẻ thân thiện, và ông nói: “Tôi làm ở Napoli 12 năm và học được rằng chỉ có cách này mới giúp tôi tiếp tục nuôi mấy thói hư của mình. Mà nhìn hành lý là tôi biết ông bà từ Ý sang. Chào mừng đến New York.”

Căn nhà mới và đẹp, chỉ có một lối vào từ mặt phố và vài bậc thêm phải bước lên. Hai người đàn bà nhìn nhau và nói với nhau bằng im lặng — nhưng tôi, với bộ ‘mã phụ nữ’ cài sẵn từ lúc lọt lòng, đọc được từng sắc thái và từng ý nghĩ đằng sau ánh mắt họ.

“Về đến nhà rồi,” tôi bảo hai mẹ con. “Lát nữa sẽ ra ngoài mua ít đồ ăn.”

Tôi ra ngoài mua thức ăn dự trữ. Tôi không ưa siêu thị: Walmart đón tiếp tất cả mọi người, nhưng ở Walmart khách hàng phải trả giá đắt. Nguồn hàng của tôi vẫn là mấy cửa tiệm nhỏ trong khu, những nơi mà trao đổi dăm câu hay một lời đùa là tôi lượm được tin tức thật — và viết về đời mình.

“Còn trứng thì sao, Jack, mua trứng tươi ở đâu được?”

“Sau con phố này có một ông người Thổ tên là Kan. Ông ấy tự nuôi mấy con gà mái, canh kỹ lắm. Anh xem ông ấy có thứ anh cần không.”

Đi vài bước là tôi tới nơi. Ông ta còn nói được cả tiếng Ý — và từ lúc ấy những bất ngờ bắt đầu.

Ông dẫn tôi ra sau tiệm cho xem đàn gà mái: tôi đếm được có chín con, và một con có miếng vá trên cánh mang màu cờ Ý. Tò mò, tôi hỏi thế nghĩa là gì.

Ông hãnh diện nói: “Camilla đấy. Nó từ Ý sang, từ Napoli — khu Forcella. Chú tôi tặng nó cho tôi. Nó đẻ trứng tuyệt lắm. Trứng này uống sống được, khỏi cần nấu. Tôi không bao giờ cho các quý cô của tôi ăn hóa chất — chỉ thức ăn tự nhiên, như cách chúng tôi vẫn làm ở Thổ Nhĩ Kỳ.”

Ông hỏi tôi có muốn thử vài quả không, và dĩ nhiên tôi nhận lời: “Còn dịp nào tốt hơn?”

Chúng tôi ngồi vào một cái bàn con trong tiệm, chuyện trò, rồi ông mang ra cho tôi một đĩa ba quả trứng.

“Camilla của tôi vừa đẻ xong. Nando, anh là người may mắn đấy,” ông nói.

Trứng sờ vào còn ấm. Tôi chờ ông ngồi xuống rồi mới nói chuyện tiếp.

Ông hỏi tôi muốn uống gì. “Cho tôi cà phê Mỹ.”

Tôi bắt đầu chọc quả trứng thứ nhất — nhưng chẳng thủng được lỗ nào. Tôi thử quả khác, rồi quả cuối cùng.

Cả ba đều đã luộc chín.

...Một phép lạ. Chúng tôi đang ở Mỹ.

Một con gà mái đẻ ra trứng luộc sẵn — khỏi cần nấu. Tôi không tỏ ra ngạc nhiên hay hốt hoảng; tôi chỉ hỏi Kan muốn bán Camilla giá bao nhiêu. Ông hỏi tại sao.

Ông mỉm cười: “Anh thích trứng chứ?”

Tôi bảo tôi muốn tặng cho con gái, con bé mê gà mái lắm.

Trong bụng, tôi nghĩ: hoặc là một dự án triệu đô... hoặc là một trò lừa đang chờ người ta hiểu ra.

Tôi trả tiền, chào rồi đi. Tôi không hé với ai lời nào, nhưng hôm sau, tôi quay lại.

“Chào buổi sáng, Kan. Hôm nay cho tôi thêm ít trứng uống được nhé?”

“Được chứ, anh ngồi đi. Tôi mang ra ngay.”

“Tôi muốn vào chuồng và tự tay nhặt trứng ngay từ chỗ Camilla.”

“Rất tiếc, Nando ạ, tối qua chúng tôi đem nó ra nấu cho một bữa tiệc sinh nhật rồi. Nhưng tôi sẽ mang cho anh trứng khác.”

Vẫn nghi thức ấy, vẫn cái bàn ấy, vẫn cái đĩa ấy: ba quả trứng tươi, để uống — nhưng một lần nữa, luộc chín, và ăn được ngay.

Tôi trả tiền, ra về, và nghĩ: giấc mơ Mỹ.

Hay có lẽ... chính nó mới là kẻ đang cố tìm tôi — mà vẫn chưa tìm ra?

Chào mừng đến nước Mỹ

Nando